

Nathalie Somers

Lányok regénye

*Titkok,
hazugságok,
vallomások!*

*fine
selection*

Nathalie Somers

Lányok regénye

*Titkok, hazugságok,
vallomások!*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*„Luke-nek és Kélene-nek,
az én kamaszainnak,
akikre olyan büszke vagyok.”
Nathalie Somers*

1

Augusztus 22., szombat, 23 óra 45 perc

– Hé, LÁNYOK, NEM GONDOLJÁTOK, hogy hülyeséget csinálunk?

A nyugtalan kérdés rettentő hangosnak hatott az éjszakai csendben.

– Persze hogy azt! – csattant erre egy másik hang, amit az idegeség élesebbé tett. – És pont ettől izgalmas a dolog... De ha te nem...

Ebben a pillanatban átható sikoly nyomta el a mondat másik felét.

– Au! Na, tessék, megszúrtam magam! Micsoda ötlet rózsabokrokat ültetni a ház elé!

– Lily, vigyázz! Ezek anya kedvenc rózsái! Ha csak egyetlen szirmot is leversz, esküszöm, lenyakaz bennünket!

– Nem hagynátok végre abba?! – suttogta kétségbeesetten egy harmadik hang. – Felhívom rá a figyelmeteket, hogy mindjárt éjfél. És mi elvileg alszunk. Körülbelül annyira vagytok csendben, mint egy sereg őrröngő rajongó a koncert kijáratánál! Ha továbbra is így ricsajoztok, akkor nem csak a rózsabokron fogunk fennakadni...

Az erőteljes fenyegetés megtette a hatását, azonnal csönd lett.

Ha ebben a percben egy álmatlanságban szenvedő egyén kipillantott volna az ablakán, igencsak meglepődött volna a falon kirajzolódó három sziluett láttán: az egyik az emeleti ablak párkányán guggolt, a másik a rózsák töviseivel hadakozott, a harmadik pedig éppen a csatornán csúszott lefelé. Hirtelen hangos reccsenés törte meg ismét az éji nyugalmat, amit nem éppen nőies szitokáradat követett.

– Bocs anyukád miatt, Maëlle – szólalt meg rekedtes hangján Chiara –, de Lily szoknyája egy egész rózsáogat magával rántott.

– Jaj, ne! Anya meg fog ölni! Lily, nem tudtál volna vigyázni?

– Ahelyett, hogy ezekkel a vacak rózsákkal törődsz, jobban tenéd, ha a szoknyám miatt aggódnál! – siránkozott az érintett személy. – Hogy fogok most kinézni? A nyavalyába! Egy hónapig bébicsöszködtem ezért a szoknyáért! Amúgy is, micsoda agyalágyult ötlet az ablakon át távozni! Nem használhattuk volna az ajtót, mint bárki más?

– „Bárki más” nem lóg ki otthonról, hogy bulizni menjen!

– Psszt! – sziszegte Chiara, hogy ismételten rendre intse őket.

A tompa puffanás, amivel földet ért, átmenetileg véget vetett a vitának. A lány hosszú és vékony sziluettje megkönnyebbülve egyenesedett fel.

– Huh, lenn vagyok!

A néhány járulékos nehézség ellenére – a magas sarkú cipő és a táska cseppet sem könnyítette meg a dolgukat – a trió másik két tagja is hamarosan csatlakozott hozzá a teraszon.

– A nehezen túl vagyunk! – dörzsölte elégedetten a kezét Maëlle.
– A többi már gyerekjáték!

És minden további magyarázkodást mellőzve, a hold gyér fényénél keresgélni kezdett valamit a táskájában, miközben Lily sajnál-

kozva mérte fel a károkat, amit az utálatos rózsabokor okozott a szoknyáján. Chiara odalépett hozzá, hogy közelebről szemügyre vegye, és megnyugtatónak szánt hangon kijelentette:

– Semmi vész, csak a felhajtás szakadt le... Körben végig lefejtjük, és észre sem lehet majd venni!

Barátnőjének nem volt más választása, kénytelen-kelletlen belenyugodott. Chiara heves buzgalommal lekuporodott mellé, hogy segítsen kihúzni a cérnát. Néhány másodperccel később a felhajtás már le is volt engedve, és Chiara elégedett hangon közölte:

– A miniszoknya egyébként is csak a csontkollekciónak áll igazán jól... Így sokkal jobban mutatsz benne!

A félhomályban senki nem látta, hogy Lily arcát enyhe pír önti el. Lesütött szemmel igazgatta a blúzá, amikor Maëlle dohogva megszólalt:

– Hát, ez nem igaz... Ebben az átkozott táskában semmit nem lehet megtalálni.

Chiara bosszúsan pattant fel.

– De hát mi az ördögöt keresel? Csak nem most akarsz szájfényt fölkenni?

Maëlle fölháborodottan készült visszavágni, amikor Lily Chiara nadrágjára mutatva felkiáltott:

– Nézd csak, nincs valami a gatyódon?

A barátnője tüstént lehajolt, és fojtott hangon szitkozódni kezdett:

– Ja, ne! Mondd, hogy csak álmodom! Csupa folt lett a fehér nadrágom! Ráadásul ez a kedvencem!

Dühösen toppantott.

– És mindez azért, mert valami idéetlen zenére akartok rángatózni!

– Na, jó, Chiara, ezt fejezd be! Ma este igazán kiállhatatlan vagy!
– dörmögte Maëlle az orra alatt. – Tudjuk, hogy téged a színdarab-
jaidon kívül semmi sem érdekel... De ne aggódj, megígérjük, hogy
legközelebb szépen itthon hagyunk, hogy átvehesd a *Rómeó és Jú-
lia* erkélyjelenetét!

Aztán máris Lily-hez fordult, nem hagyva időt barátnőjének a replikára:

– Nálad van a zseblámpa? Idevilágítanál egy kicsit? Nem találok
a kapukulcsot... és mivel igazán semmi kedvem újabb akrobatamu-
tatványokat végrehajtani, jó lenne, ha előkeríteném!

Mintegy válaszképpen a terasz hirtelen kivilágosodott.

Az elképedt Maëlle már-már megkérdezte Lily-t, mi a csudát csi-
nál megint, amikor egy jól ismert hang harsant az éjszakában.

– Elég ennyi fény, vagy hozzak inkább egy reflektort?

A három lány mozdulatlanra dermedt, s az erős fénytől vaksin
meredt arrafelé, ahonnan a hang jött.

– Aaa... anya – dadogta szájalmasan Maëlle.

– És apa! – tette hozzá az apja, akit eddig eltakart a terasz sarkát
díszítő dús leander.

A sóbálvánnyá meredt Maëlle hirtelen elsápadt: az anyja ÉS az apja
mint fogadóbizottság – ettől rémesebbet álmodni sem lehetett volna!

A legvadabb, legsztelenebb magyarázkodási tervek cikáztak át
villámsebességgel az agyán, de józan esze valamennyit könyörtele-
nül elvetette. Tizenöt éve ismerte a szüleit. Tökéletesen tudta, hogy
ki nem állhatják, ha hülyének nézik őket. És ha el akarja kerülni a
legrosszabbat, érdeke, hogy nagyon gyorsan támadjon egy briliáns
ötlete, ami értelmes és cáfolhatatlan...

– Csukd be a szád, vagy mindjárt benyeled a nyár utolsó szü-
nyogjait! – szólt rá az apja.

Maëlle engedelmesen becsukta.

– Nos? Hallgatunk! – szólt rá szárazon az anyja.

A kényes helyzet ellenére Maëlle nem bírta megállni, hogy ne kezdjen feleselni.

– Nem ártana végre eldönteni! Egyszerre nem tudom becsukni és kinyitni a számat!

– Ez az, még pimaszkodj is nekem! – reccsent rá az apja. – Az föltétlenül a javadra válik...

A háta mögött az atyai haragtól megrettent barátnők moccanni sem mertek. Tadier ezredes még sortban és pólóban is olyan volt, mintha egyenruhában feszített volna.

Maëlle továbbra is azon a zseniális ötleten törte a fejét, amely megmenthetné őket az atyai dörgedelmektől, amikor Lily halk, félnék hangon megszólalt helyette:

– Mi... Mi el akartunk menni...

– Táncolni... – pontosított motyogva Chiara.

Miközben így hebegtek-habogtak, mindketten előrébb léptek egyet, így most közrefogták a barátnőjüket.

Maëlle ajkát alig észrevehetően egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el. Lily és Chiara között már sokkal jobban érezte magát, mintha a vállára nehezedő teher hirtelen jelentősen könnyebbé vált volna. Felengedett benne a feszültség. Legalábbis valamelyest.

A szülők, akik ádáz vitatkozásra számítottak, egy pillanatra elbizonytalanodtak. Ám Tadier ezredes, aki hozzá volt szokva, hogy minden helyzeten úrrá legyen, egykettőre összeszedte magát.

– Helyes! Legalább van bátorságotok bevallani az igazat! Ez azonban semmivel sem csökkenti a tett súlyosságát!

Maëlle, akit meglepett, hogy apja nem is kérdezősködik, hetykén visszavágott:

– Honnan tudod, hogy ez az igazság? Lehet, hogy csak most találtuk ki! Lehet, hogy valójában azt terveztük, kirabolunk egy bankot...

– Elég ebből, Maëlle! – förmedt rá az édesanyja. – Már jó ideje tudunk a ti kis éjszakai kiruccanásotokról!

A lányok megrökönyödve néztek össze. Tehát nem zajos leereszkedésük áll Maëlle szüleinek hirtelen felbukkanása mögött... Ezek szerint a tervük eleve kudarcra volt ítélve?

Chiara mondta ki elsőként, ami mindannyiuk fejében ott motoszkált:

– Honnan tudták?

Tadier néni szája sarkában kis mosoly jelent meg:

– Maëlle hajlamos túl sok dolgot csinálni egyszerre, például tévét néz és chatel a számítógépen... vagy, mint tegnapelőtt, elrohan, hogy felvegye a telefonját, és közben nem gondol arra, hogy kilépjen az MSN-ből. A szerencse – legalábbis a mi szempontunkból – úgy hozta, hogy szükségem volt a gépre... És mit látok? Egy egész sor üzenetet, ami részletesen taglalja a ma éjszakai terveiteket!

Bocsánatkérően felemelte a kezét, és így folytatta:

– Sajnálom, lányok, nem tudtam nem észrevenni! Nem akartam korábban előhozakodni vele, mivel reméltem, hogy megjön az eszettek, és letesztek erről az ostoba ötletről, de sajnos nem így történt.

Anyja szavai hallatán Maëlle arca egyre jobban elkámpicsorodott. Hogy ő mekkora idióta! Miatta hiúsult meg az egész! A lányok utálni fogják ezért...

Rájuk sem mert nézni, de egyszer csak érezte, hogy egy kéz nehezedik a vállára, egy másik pedig a karjára.

– Veled vagyunk – lehelte a fülébe Chiara.

– Mindenki egyért, egy mindenkiért! – tette hozzá Lily.

Tadier ezredes rájuk dörrent:

– Elég a csevegésből, kisasszonyok! Kénytelenek leszünk a születeket tájékoztatni az ügyről. Komoly szankciókra számíthatok!

A három bűnös elborzadva nézett össze. Hát, igen, majdnem elfelejtették: a baj sosem jár egyedül...

2

Szeptember 1., kedd,
6 óra 30 perc

LILY-NEK IGEN NYUGTALAN ÉJSZAKÁJA VOLT.

Nem mintha valami különösebbet csinált volna, ellenkezőleg! A dugába dőlt nyár végi kiruccanásuk óta nem találkozhatott a barátnőivel, és esténként nem mehetett el otthonról. Jól elfuserálták a vakáció végét!

Elhatározta hát, hogy korán lefekszik, abban a reményben, hogy így másnap reggel jó formában és üde arcszínnel ébred. Mihelyt azonban lekapcsolta a villanyt és elnyúlt az ágyon, az álom sokáig messze elkerülte. Hogy mi volt az oka ennek az álmatlanságnak? A sulikezdeéstől való szorongás, amit pedig az utóbbi napokban igyekezett kiűzni a gondolataiból, de most újra megrohanta, erőteljesebben és tolakodóbban, mint valaha. Ha legalább előző este felhívhatta volna Maëlle-t és Chiarát, hogy megnyugtassák... De nem! Mintha a kimenő megvonása nem lett volna elég, a szüleik – újabb rendelkezésig – a mobiljuktól is megfosztották őket, sőt az évnytőig a számítógépet is elzárták előlük.

Lily apja a szankció bejelentésekor – lánya elszörnyedt arcát látva – nem átallotta emlékeztetni kiváltságos helyzetére: mivel Lily többszöri kérése ellenére sem kapott eddig mobilt, a büntetés az ő számára ugyebár könnyebben elviselhető... Mindezt olyan humorral közölte, amit Lily a legkevésbé sem tudott értékelni. Pedig a kegyelemdöfés még hátravolt. Arról szó sem lehet, hogy behurcolja a szobájába a vezetékes telefont. Ha bárkit is fel óhajt hívni, azt a nappaliban szíveskedjen megtenni. Lily-nek már a pusztá gondolat, hogy a helyiség közepén, a családja füle hallatára kellene beszélnie, igencsak elvette a kedvét attól, hogy a barátnőivel társalogjon. És ha ehhez még hozzávette a tényt, hogy két évvel fiatalabb, szörnyűséges öcsikéje holtbiztos, hogy pont akkor toppanna be a nappaliba – mintha csak radarral lenne felszerelve –, amikor ő felemeli a kagylót, nos, ettől aztán az utolsó kósza vágya is végképp elszállt.

Lily tehát csak ide-oda forgolódott az ágyában, és azon morfondírozott, hogy fogja átvészelni triójuk ezt a tanévkezdést, ami ennyire gyászos előjelekkel indul. Zaklatott idegekkel hallgatta, hogyan üti el egymás után az órákat a nappaliban a régi falióra, míg a hajnal első óráiban sikerült végre elszenderednie.

Aminek következtében kimerülten, puffedt szemekkel ébredt, ráadásul későn, mivel nem hallotta meg az ébresztőórát. Pedig megfogadta, hogy ezen a téren változtatni fog a dolgokon... Szeretett volna véget vetni annak az idővel való pokoli versenyfutásnak, ami a felső tagozatos éveit jellemezte. Ami folyton valami kínos katasztrófával végződött. Iszonyúan elege volt már a késésekből, az otthon felejtett táskákból, a ragacsos lekvárfoltokból a pólóján, mivel a buszon akarta befejezni a reggelijét.

„Ezúttal nem fogok beleesni ebbe a csapdába!” – gondolta, és kiugrott az ágyból. Egyetlen pillantás az ébresztőórára elég volt ahhoz, hogy felmérje, máris gyötrelmes dilemma előtt áll: reggeli vagy szépítkezés – ez a kérdés, válasszatok...

Ezen nincs is mit töprengen! Göndör fürtjeit mindenképpen muszáj megzaboláznia, és a farmerja az utóbbi időben amúgy is azt a bosszantó szokást vette fel, hogy szorítja. Ha kihagy egy reggelit, az minden bizonnyal csak előnyére válik.

A fürdőszoba tükreben elébe táruló látványtól összerándult az arca. Annyira boldoggá tette volna, ha az, amit a tükörben lát, hasonlít ahhoz a tökéletes és kisimult vonású képhez, amit szeretett volna mindenkinek megmutatni, akivel ma délelőtt találkozik először.

Lily elégedetlenül vonta fel a szemöldökét. Ha igazán őszinte akart volna lenni, be kellett volna vallania, hogy nem is annyira az ismeretlenek véleménye érdekli, mintsem egy bizonyos személyé.

De nem engedte a gondolatait messzebbre kalandozni ezen a fájdalmas terepen; felsóhajtott, és elszántan belevetette magát a bőrradírozásba. Dühödten esett neki az orrának, ami szerinte túlságosan fénylett. Egy röpke zuhany után az óramutató megnyugtatóan jelezte, hogy még van ideje.

– *Good!* – mormogta elégedetten.

Gyakorlott mozdulattal berakta a kontaktlencséjét, és most is, mint mindig, amikor az arca tisztán kirajzolódott előtte, meghatottan gondolt a lencse feltalálójára. Ha csak rajta múlna, habozás nélkül neki ítélné a Nobel-békedíjat, vagy valami ilyesmit. Nem vicc! Hiszen azzal, hogy megszabadította a közönségesen csak „szemüvegnek” nevezett üvegbéklyó rabságától, nem járult-e hozzá, hogy nagyobb békében éljen önmagával? Az elégedettsége azonban nem

tartott sokáig: az orra, tiltakozásképpen az elszenvedett kezelés miatt, élénkvörös színben virított.

Lily egyre jobban szitkozódott, ugyanis az alapozóval sem sikerült elfednie a pirosságot. Egyetlen vigasza az volt, hogy az orra (egyelőre) kétségkívül matt lett.

Egy tehetetlen mozdulat kíséretében odagrimaszolt a tükörképének, és felkapta a szempillaspirált, amivel tegnap ajándékozta meg magát annak örömére, hogy immár gimnazista lesz. Erősen összpontosítva, gondosan és bőségesen átkefélte vele jobb szeme pilláit. Épp nekilátott volna a balnak, amikor valaki erőteljesen megdöngötte az ajtót, amitől megugrott a kezében a spirál.

– Au! A szemem!

– Csipkedd magad! – üvöltötte az ajtó mögött Hugo. – Már egy órája benn vagy! Nem csak neked kell elkészülnöd!

A nővérét azonban túlságosan lefoglalta, hogy a spirál beszenyyezze a kontaktlencséjét, alig hallotta, mit mond. Óvatosan újra kivette a lencsét, alaposan leöblítette és visszarakta.

A folyosón Hugo egyre jobban tombolt. Lily már nyitotta volna a száját, hogy keményen helyre tegye, de az órára pillantva hátrahőkölt.

Kirontott a fürdőszobából, kis híján a falhoz kenve az öccsét, és bevágta a szobájába. Egyetlen mozdulattal megszabadult a köntösétől, villámgyorsan magára kapta a farmerjét és a tunikát, amit tegnap este (szerencsére) kikészített, és lerobogott a földszintre.

– *Ciao!* – intett oda az anyjának, üstökösként száguldva el a konyha előtt.

– Máris indulsz? De hiszen nem is reggeliztél! – kiáltott fel ez utóbbi meglepetten.

– Nincs rá időm! Nem akarom lekésni a buszt! – kiabált vissza Lily, miközben beleugrott a balerinacipőjébe.

Odakinn majdhogynem fellökte Thomas-t, a bátyját, aki éppen a robogóját tolt ki a garázsból. Mivel Thomas a maga húsz évével hajlamos volt rá, hogy alkalomadtán kioktassa a húgát, Lily amilyen gyorsan csak tudott, kimenekült az utcára, hogy elkerülje a velős kijelentésekben bővelkedő prédikációt a szeleburdi lányokról, akik nem néznek az orruk elé.

Végül negyedórát várt a buszra. Lehet, hogy nem árt majd átgondolni azt a szigorú időbeosztást, amit ezen az első napon magára kényszerített, alapjában véve azonban elégedett volt. Inkább vár a buszra, mintsem hogy csak egy pokoli sprinttel tudja elérni, ami után lángol az arca és majd kiköpi a tüdejét. Egyébként remélte, hogy a megállóban ácsorgó emberek futó pillantása sokkal inkább ennek az új és csodálatra méltó önfegyelemnek, mintsem vöröslő orrának szól!

Amikor végre megjött a busz, meglátta Chiarát, aki az ablakon át integetett neki. Izgatottsága ellenére kényszerítette magát, hogy nyugodtan és méltóságteljesen szálljon fel a buszra, mielőtt megindulna barátnője felé.

Chiara, miután különös arckifejezéssel szemügyre vette, odasúgta neki:

– Furán nézel ki!

– Kösz, tudom – felelte fintorogva Lily. – Az orrom olyan, mint a Téaló egyik rénszarvasáé.

– Mit hablatyolsz?

– Tudod, amelyiknek egy piros, világító gomba az orra... A köd-
ben is képes vele irányítani a szánt... Szóval, hasznos is lehet az ilyesmi, csak pechemre ma süt a nap!

Chiara elvigyorodott, és figyelmesebben megvizsgálta a barátnőjét:

– Nem, nem erre gondoltam... Igen, megvan! A szemed! Nem szimmetrikus!

– Micsoda? – kapkodott levegő után Lily.

– Az egyik ki van festve, a másik nincs.

Chiara elővett a táskájából egy kis tükröt, és odanyújtotta neki. Még mielőtt kézbe vette volna, Lily már rájött: Hugo! A dörömbölése miatt nem volt ideje befejeznie a bal szemét.

– Hú, de gáz, most már értem, miért néztek rám olyan furcsán az emberek a megállóban! – nyögte, majd könnyörgő hangon azt kérdezte Chiarától: – Nincs nálad szempillaspirál?

– Sajnos, nincs. Mindössze egy fésűm van... – sajnálkozott a barátnője.

– Jaj, ne! Akkor meg kell próbálnom a jobb szememről is leszedni a festéket.

És sebzett lélekkel meg egy papír zsebkendővel Lily erőteljesen dörzsölni kezdte a szemét.

Épp akkor fejezte be, amikor a busz megállt a gimi előtt.

– Így már jobb – állapította meg Chiara.

– Ha úgy vesszük... – dörmögte Lily, miközben még egyszer megnézte magát a tükörben. – A jobb szemem most már remekül passzol az orromhoz: mindkettő egyformán piros!

Lenyelve könnyeit – melyek mit sem javítottak volna a helyzeten –, elindult Chiara után. A barátnője visszafordult, és vigasztalóan azt mondta:

– Ugyan már, rosszabbul is járhattál volna!

– Valóban azt hiszed?

– Hát persze! – bólogatott széles vigyorral Chiara. – Képzeld, mi van, ha vízálló spirált használtál volna!

3

Szeptember 1., kedd, 7 óra 50 perc

A PATINÁS BALZAC GIMNÁZIUM magas, faragott kapui ebben az órában szélesen ki voltak tárva; Maëlle a közelben álldogált, hóna alatt egy coldplay-es mappával, és már várta a többieket, türelmetlenül fürkészve az újonnan érkezőket, akiket a szinte egymást érő buszok zúdítottak ki magukból a körtérnél. Amint észrevette őket, elkezdett hadonászni, körülbelül olyan diszkrétén, mint egy dombtetőn álló szélmalom.

– Nos, készen álltok a nagy napra? – tette fel a kérdést, amint Chiara és Lily odaért mellé.

Az esemény tiszteletére ő egy kis piros, trapéz vonalú ruhát vett fel, saruval. Chiara meglepetten kiáltott fel, hogy a trió nagy sportolója ilyen nőies göncöt visel.

– Húha! Azt hiszem, most látlak először ruhában!

– Leszámítva persze azt a fotót, ami a nappaliban trónol a kandallón! – pontosított nevetve Lily.

– Az nem számít! Azon Maëlle még kétéves sincs...

A szóban forgó személy itt már jónak látta közbeszólni:

– Hé! Attól, hogy ruhában vagyok, még nem lettem süket!

Majd mégis úgy döntött, hogy kacarászó barátnőit beavatja a változás okába.

– Tegnap beállított hozzánk az unokanővérem, és elcipelt vásárolni. Azt mondta, most, hogy gimis leszek, ideje megszabadulnom a „félresikerült fiú”-kinézetemtől.

– Hú, de király! – sóhajtotta irigykedve Lily. – Én bezzeg csupa fiúval vagyok körülvéve! Mennyire szeretnék én is egy ilyen unokanővért! – Majd egy újabb sóhajjal hozzátette: – Mindenesetre, gimis ide vagy oda, én egyszer s mindenkorra végeztem a ruhákkal meg a szoknyákkal. Épp elég volt a rózsabokros kaland... Maradok a nadrágnál.

– Én is – állt a pártjára Chiara. Aztán kacsintva így folytatta: – Meg kell hagyni, amúgy sincs mindenkinek ilyen mutogatni való hosszú, barna lába!

– Légyszi, kímélj meg ettől! – könyörgött Maëlle, a mappájával eltakarva az arcát. Minthogy azonban fekete hajú barátnője tovább kuncogott, azt mormogta: – OK, rendben, holnap farmerban jövök.

– Ne hallgass rá! – tiltakozott Lily. – Remekül áll!

Chiara komolyságát visszanyerve bólintott:

– Tényleg... – Majd szónokias hangon így folytatta: – Vétek lenne elrejtetni ily szépséges lábakat!

Erre már Maëlle is elnevette magát, bár megpróbálta barátnőjét fejbe vágni a mappával.

Amikor kissé lehiggadtak, Lily felvetette:

– Mi lenne, ha megnéznénk a listákat?

A két másik lány azonnal beleegyezett. Végre elérkezett a pillanat, amit annyira vártak, és amitől ugyanakkor féltek is, azóta,

hogy a felső tagozat kapui végérvényesen bezárultak mögöttük. Kétségkívül az iménti ellenállhatatlan nevetés is nagymértékben az idegességnek volt betudható, amit a bizonytalanság váltott ki belőlük. De ez a bizonytalanság nem tart már sokáig.

Egyébként nem ők voltak az egyedüliek, akik ki akarták elégíteni a kíváncsiságukat: amikor odaértek az udvar fala mentén körbefutó fedett részhez, már egy csapat diák tolongott a felügyelők irodájának falára kifüggesztett papírlapok előtt.

Magas termetének és jó szemének köszönhetően Chiara szúrta ki elsőként az ismerős neveket.

– Maëlle, te a B osztályban vagy... Wendy Vianney-val és Farouk Hacerral!

A hír hallatán Maëlle bosszúsan ráncolta össze az orrát: Wendy elviselhetetlen teremtés volt, szívesen meglett volna nélküle... Még szerencse, hogy Farouk is itt van! Jópofa, kedves srác, igazi arc! Az a fajta, aki a leggyászosabb bulikon is képes feldobni a hangulatot. Az egyik legalább kárpótolja a másikért.

Az elől álló diákok átengedték a helyet, a trió néhány lépéssel közelebb lépett. Lilyn azonban ez sem sokat segített. Hunyorogva pispkedett, de így sem sikerült kisilabizálnia a listán szereplő neveket. Úgy döntött, jobb lesz, ha hiúzszerű barátnőjére hagyatkozik.

– És én? Hol vagyok? – kérdezte Chiarától, némi szorongással a hangjában.

Néhány másodperc keresgélés után Chiara már mondta is:

– A D-ben!

Majd összeesküvő ábrázattal hozzátette:

– Ráadásul, Berry kisasszony, ez az ön szerencsenapja, ugyanis a szép Adrien Nison is ebbe az osztályba került. A gimnázium összes nőnőműje irigyelni fogja kegyedet.

Lily szíve, amely hirtelen gyorsabban kezdett verni, visszanyerte szokásos ritmusát: jóllehet Adrien atlétatermetével, zöld szemével és félhosszú, gesztenyebarna hajával sok lányt megszáditott, őt tökéletesen közömbösen hagyta.

– Roppant vicces! – vágott vissza, vállát vonogatva. – Jól tudod, hogy egy csöppet sem érdekel Adrien... Különben meg fogalma sincs, hogy a világon vagyok...

Majd magában átkozva alacsony természetét, újfent Chiarához fordult, és közönyösnek szánt hangon megkérdezte:

– És rajta kívül nincs senki más, akit ismerek?

A barátnője azonban, aki időközben a saját osztályát kezdte keresgélni, meg sem hallotta a kérdést. Lily elfojtott egy csalódott sóhajt. Nem mert túl nyíltan követelőzni, inkább úgy határozott, Maëlle segítségét veszi igénybe. Ekkor azonban Chiara hirtelen felkiáltott:

– Én az E-ben vagyok! És persze egyedül!

– Wow! Egy osztály – csak neked! – csúfolódott Maëlle.

Chiara nevetve oldalba bökte:

– Jól van már, na, úgylis érted, mit akartam mondani!

Lily türelmetlenkedett. A barátnői fecsegését, ami rendszerint szórakoztatta, most szörnyen idegesítőnek találta. Eléggé ismerte őket ahhoz, hogy tudja, még hosszú percekig képesek lesznek így elcsipkelődni, pusztán élvezetből.

Az előttük állók nem igazán mutattak hajlandóságot, hogy arébb húzódjanak. Pedig neki mindenképpen tudnia kell! Sutba dobva azt az elhatározását, hogy közönyösnek mutatkozik, rádörrent a barátnőire:

– Nos? Vannak velem régi sulitársak, vagy nincsenek?

A barátnői meglepett pillantást vetettek rá, de láthatóan megértették, hogy a kérdés valóban fontos neki. Tekintetüket újfent a

D osztály listájára emelték, gyorsan végigfutottak a neveken, majd Maëlle könnyed hangon kibökte:

– Igen, vannak! Először is Marine! Emlékszel rá? Negyedikben¹ egy osztályba járt velünk. Látod, kár volt paráznod – mondta megnyugtatón szánt hangon, abban a hiszemben, hogy Lily csupán amiatt aggódott, hogy egyedül lesz az új osztályában.

– És Florian is itt van – egészítette ki Chiara, majd kajánul hozzátette: – Még ha tudjuk is, hogy a fiúk nem igazán számítanak...

– Marine Weber és... Florian Bressan?

– Ja! Miért, ismersz talán más Marine-t és Floriant is?

– Nem, nem, csak biztos akartam lenni benne – felelte Lily, aki nek a szíve ismét nagyobb sebességre kapcsolt.

Ebben a pillanatban kinyílt a központi épület kapuja, és kilépett rajta egy csapat tanár, aktatáskával és mindenféle papírokkal felszerelve. Az udvarra azonnal kíváncsi csend telepedett.

Egy szürke öltönyt viselő, magas, sovány, ötven körüli, szakállas férfi szólalt meg erőteljes hangon:

– Szeretettel üdvözlök mindenkit. Jean Prévost vagyok, a Balzac Gimnázium igazgatója...

A trió azonban csak fél füllel hallgatta a köszöntő szavakat, sokkal inkább az foglalkoztatta őket, vajon kik fogják tanítani őket az igazgató mellett felsorakozott tanerők közül.

– Valami azt súgja, nem szórakozással fognak telni a napjaink – mormogta Chiara, megilletődve a legtöbbjük szigorú külseje láttán.

– Ahogy mondod – helyeselt Lily.

---

¹ A mi nyolcadik osztályunknak felel meg. Franciaországban a felső tagozat a 6. osztályban kezdődik, és innentől visszafelé számozzák az osztályokat, tehát a 6. után az 5., majd a 4. és a 3. jön. A lányok most kezdik a gimnáziumot, ami három osztályból áll: másodikból, elsőből és a „végzős”-nek nevezett utolsó osztályból.

– Azért nem kell úgy nekikeseredni, lányok! – suttogta Maëlle. – Nézzétek inkább a dritől balra álló tanárt! Nem rossz, mi?

A két másik lány addig nyújtogatta a nyakát, míg meg nem látták azt a tanárt, aki fiatal kora és megjelenése miatt igencsak kirítt a tantestületből.

– Sőt, nagyon cuki! – erősítette meg Chiara. – És a többiekkel ellentétben ő nem úgy fest, mint aki az öregek otthonából szabadult!

A barátnői igyekeztek diszkréten kuncogni. Még csak az hiányzik, hogy már az első napon felhívják magukra a figyelmet!

Amikor visszanyerték a komolyságukat, Chiara nem tudta megállni, hogy egy szívet tépő sóhaj kíséretében hozzá ne tegye:

– Amilyen szerencsém van, engem biztosan nem fog tanítani... Pedig lefogadom, hogy vele még a matek is izgalmas lenne.

Mivel az igazgató beszéde sehogyan sem akart véget érni, Maëllel a többi jelen lévő tanárt is kivesézték, és a külsejük alapján megpróbálták kitalálni, melyikük milyen tárgyat taníthat.

Lily gépiesen bólogatott, ám ha a másik két lány figyelmesebb, észrevették volna, hogy barátnőjük néhány perce nem ugyanabba az irányba néz, mint ők. Az ő figyelme egy karcsú, középtermetű, barna, borzas hajú fiúra irányult. A fiú máskor oly nyugodt arca most némi aggodalomról árulkodott. Amikor Lily látta, hogy egy percen belül már másodszor tolja vissza az orrán a szemüvegét, megértette, hogy Florian Bressan ugyanúgy szorong a gimnáziumtól, mint ő. Halvány mosoly suhant át az arcán, ahogy rájött, hogy a fiúk éppoly érzékenyek az életükben bekövetkező változásokra, mint a lányok. Most már semmi sem lesz olyan, mint azelőtt. A felső tagozat ideje egyszer s mindenkorra lezárult.

Ugyanakkor Lily elégedetten arra gondolt, hogy a dolgok egészen jól alakulnak.

Florian ugyanabban az osztályban, mint ő: ezt remélni sem mer-
te volna! A sors váratlanul a segítségére sietett!

Immár könnyebben lélegzett, és hagyta, hogy gondolatai mesz-
szire kalandozzanak.

Igen, ebben az évben végre minden másképp lesz...

4

Szeptember 1., kedd,
8 óra 45 perc

GRIMAUD TANÁR ÚR, a 2. D matematikatanára semmiben sem hasonlított arra a fiatalos külsejű kollégájára, aki olyan nagy benyomást tett a három lányra. Az alacsony termetű, kopaszodó, tekintélyes pocakkal rendelkező férfi körülbelül annyira volt vonzó, mint egy rozoga hordó, de őt ez a legkevésbé sem érdekelte.

Aranyszínű töltőtollával egyenletes ritmusban kopogott az ósdi íróasztalon, ami mintha a gimi alapításának idejéből – közel száz évvel korábbról – származott volna, miközben rigorózan és tempósan diktálta a tanév első óráját. Félelmetes hatékonysággal alig fél óra alatt végzett az adminisztratív teendőkkel, majd a legnagyobb lelki nyugalommal bejelentette:

– Most pedig térjünk át az affin függvényekre!

Ahogy az első döbbenetből magukhoz tértek, a diákok lázasan körömlöni kezdtek, igyekezve lépést tartani oktatójuk feszes tempójával.

Néhány perccel később, amikor az egyik fiú vette a bátorságot és megkérte, lassítson egy kicsit, Grimaud a szemébe nézett és azt dörögte:

– Az én órámon, uram, megvárja, hogy szót kapjon, mielőtt kinyitná a száját. Hálás lennék, ha erről nem feledkezne meg a jövőben.

Lily egy fintorral Florian felé fordult, aki a mögötte lévő pad-sorban ült, és elégedetten állapította meg, hogy a lehető legideálisabb helyre került ahhoz, hogy kommunikálhasson a fiúval. Amikor a matekterem előtt várakoztak, Lily elragadtatással látta, hogy a fiú odajön hozzá, és barátságosan üdvözlö, mielőtt bemenne. Több szót azonban nem váltottak és a helyválasztás pillanatában gyorsan kellett cselekedni. Hagyta, hogy Florian előremenjen, hogy lássa, hová ül le, aztán (diszkrétén) ehhez a helyhez vágózott, hogy előtte ülhessen. A választás felettébb ésszerűnek bizonyult: sem túl közel nem volt (ami gyanúsnak tűnhetett volna), sem túl távol (akkor nem lehetett volna beszélgetni) – egész egyszerűen tökéletes volt!

Persze egy ideális világban közvetlenül mellé ült volna le. De egy ilyen akció végrehajtása meghaladta Lily erejét. Nem is beszélve arról, hogy Adrien, Florian legjobb barátja minden bizonnyal nem is adott volna rá alkalmat: túlságosan fontos volt neki ez a közelség, hogy megmenthesse a látszatot azokon a napokon, amikor „elfelejtett” készülni.

Florian, aki álmában sem képzelte volna, milyen gondolatok cikáznak Lily agyában, de aki éppúgy el volt hűlve Grimaud-tól, mint a lány, egy szemöldökrándítással válaszolt a grimaszra. Nem kell hozzá jóstehetség, hogy az ember lássa, ezzel a tanárral bizony nem lesz egy kéjmámor a matekóra...

Minthogy a diktálás folytatódott, Lily újra a lapja fölé hajolt, amikor az ajtón kopogás hallatszott. Egy pillanatra bosszúság fátylazta Grimaud tanár úr arcát, és Lily-ben felmerült, reagál-e rá egyáltalán. Érezte, hogy ennél a tanárnál az órán ugyanolyan rendnek

kell lennie, mint a természetes egész számok halmazában. Nyilvánvaló volt tehát, hogy felségsértésnek tekintette, ha megszakították.

Az újabb kopogás azonban mégis elhatározásra bírta:

– Tessék! – szólt olyan hangon, ahogy Ali baba mondhatta: „Sze-zám, tárulj!”.

Az ajtó lassan kinyílt, és egy lány lépett be rajta.

Az osztályban hirtelen tökéletes csend lett. Felemelt tollal a kezében mindenki a késve érkező felé fordult.

– Wow! – nyögte halkán Adrien Lily háta mögött, aki a többi diákhhoz hasonlóan hitetlenkedve bámulta a jövevényt. A karcsú, magas lány, egyik kezét hanyagul a kilincsen nyugtatva, mozdulatlanul állt az ajtóban a kíváncsi tekintetek keresztútjében. Lily biztos volt benne, hogy amint megmozdul, minden egyes mozdulatát finom kecsesség fogja jellemezni. Hosszú, hullámos, vörös hajának lángoló visszfénye már önmagában elég lett volna ahhoz, hogy minden figyelmet magára vonjon, ám a természet emellett még finom és szabályos arccal is megáldotta, amelyben kissé szemtelen tekintetű nagy zöld szemek ragyogtak.

– Ezt nevezem szépségnek! – gondolta Lily. – És a tetejében még ízlése is van!

Az ismeretlen lány kétségkívül tudott öltözködni, és szemmel láthatólag nem a sarki szupermarketben szerezte be a ruháit. Ezen az első iskolai napon egy sűrke lenvászonból készült buggyos térdnadrágot viselt halvány rózsaszín, ujjatlan pólóval, hozzá karcsúsított fekete férfimellényt, amely remekül kiemelte vékony derekát. Jelenléte a 2. D-ben éppoly meghökkentő volt, mint amikor orchidea keveredik egy vadvirágcsokorba.

Semmi meglepő nem volt hát benne, hogy felkavaró hatást tett Adrienre.

Grimaud tanár úr azonban jóval kevésbé volt lenyűgözve, amikor a lány bocsánatot kért a késésért. Keményen lehordta, és világosan értésére adta, hogy az a nagylelkűség, amit ezen a napon irányában tanúsít azzal, hogy nem írja be későnek, nem fog még egyszer megisméltódni.

– Neve? – kérdezte, miközben újra elővette a névsort tartalmazó füzetét.

– Mélisande de Saint-Sevrin – felelte a lány, aki látszólag nem rendült meg különösebben a tanár jeges hanghordozásától.

– Ráadásul még a neve is olyan, mint egy sztárnak! – suttogetta Adrien. – Azt hittem, ilyen lányok csak a magazinokban léteznek.

A tanár újabb ingerült fintorral kijavította a jelenléti ívet, majd egy intéssel utasította a lányt, hogy üljön le.

– Már így is épp elég időt elvesztegettünk!

Lily szinte zavarba jött, amikor a jövevény mellé telepedett le, de sejtette, hogy ez a választás nagy öröme fog szolgálni Adriennek, aki imádta fűzni a lányok fejét.

Kedvesen odasúgta váratlan padszomszédjának:

– Majd odaadom, amit az óra elején jegyzeteltünk.

Mélisande meglepett pillantást vetett rá, majd kissé távolságtartó mosollyal megköszönte, amit Lily fantasztikusnak talált. Megfogadta, hogy este a tükör előtt gyakorolni fogja.

Ekkor egy bársonyos mély hang azt suttogetta a hátuk mögött:

– Én is odaadhatom neked a jegyzeteimet... és garantálom, hogy sokkal érdekesebb lesz, mint Lily-é.

Mélisande azonban márványszoborként ült tovább, nem vette a fáradságot, hogy hátraforduljon. Adrien, aki nem nagyon volt hozzászokva ahhoz, hogy egy lány levegőnek nézze, sértődötten emelte fel a hangját:

– Hé, hozzád beszélek!

Grimaud tanár úr, aki épp egy egyenletet írt fel a táblára, hirtelen hátrafordult:

– Neve? – szögezte pillantását Adrienre.

A fiú kelleetlenül válaszolt.

– Nos, Nison úr, ön aztán nem vesztegeti az idejét, hogy felhívja magára a figyelmet! Tudnia kell, hogy irtózom a zshivajtól. És hogy világosan értsük egymást, az óra végén kihozza nekem az ellenőrzőjét. Boldogan fogom felavatni...

Chiara az ablak mellett ült – ez volt a kedvenc helye, amióta csak iskolába járt –, és az ég felé fordított arccal ábrándozott, csak fél füllel figyelt az órára. Kiskora óta papolják neki, hogy a tanulás szükséges rossz, de attól még mindig ugyanolyan nehéz belerázódnia. Mivel úgy ítélte, már így is túl sok időt áldozott a tanulásra, amint alkalma nyílt rá, hagyta szabadon kószálni a szellemét.

Amilyen régre csak vissza tudott emlékezni, Lily mindig mellette volt. Lily, aki olyan kedves, és mindig kész meghallgatni mások problémáját. Aztán néhány évvel később jött Maëlle. Ez az eleven, könnyen felfortyanó, lázadó természetű lány. Ebből a találkozásból született meg az ő szokatlan triójuk, amit a barátság szilárd, eltéphetetlen szálai kötöttek össze. A három lány elválaszthatatlan lett.

Mivel egyedül Chiara választotta a humán tagozatot, most először szakadt el a barátnőitől, és hiába tréfálkozott az előbb az udvaron, nem tudott szabadulni attól a furcsa elhagyatottság érzéstől, ami fészket vert benne. Most, hogy egy teremtett lélekkel nem tudott beszélgetni, úgy érezte, hogy unaloműzőnek sürgősen meg kell tanulnia fejből az utca összes részletét, amit a székéről látott.

Aztán tekintete újra végigjárta a termet, hogy végül a franciatanáron állapodjon meg, akit az elkövetkező tíz hónapban el kell majd viselnie. A csúfondáros megjegyzések ellenére, amit Maëlle-lel a tanárok élemedett korára vonatkozóan tettek, Chiara nem tudta volna pontosan behatárolni, hány éves is lehet a tanárnő. A magas, szikár, fiúsan rövidre nyírt hajat viselő Docile tanárnő energikus lépetekkel járkált fel-alá a katedrán, csak akkor állt meg egy pillanatra, amikor valami különösen fontosat akart kiemelni. A neve hallatára² imitt-amott felhangzó kuncogások igen gyorsan elcsendesültek, amikor jégkék szemével végigpásztázott az osztályon. A 2. E harminc tanulója azonmód megértette, hogy azzal ellentétben, amit a vezetőkéneve ígér, nem lesz könnyű dolog megszelídíteni.

Chiara sóhajtva merült újra bele az utca szemlélésébe, ahol a délelőtt előrehaladtával a járókelők is megszaporoedtak. Az üveg túloldalán zajló élet sokkal izgalmasabbnak tűnt neki.

Amikor megszólalt az órák végét jelző csengő, Maëlle is megkönnyebbülten sóhajtott fel. Alig négy órát töltött a suliban, de érezte, hogy újra erőteljesen kiütözköznek rajta a „heveny wendytisz” első tünetei. Már jó néhány éve szenvedett ettől a betegségtől, és abban reménykedett, hogy a gimnáziumban Wendy Vianney-val együtt megszabadulhat tőle. Sajna a sors másként határozott, és Maëlle már most azon morfondírozott, hogyan lesz képes egy teljes tanéven át elviselni ennek a rettenetes teremtésnek a jelenlétét az osztályban.

Pedig, az óra elején rendkívül kellemes meglepetésben volt része. Hihetetlen, de igaz! Wolf tanár úr, az osztályfőnök, nem más volt,

---

² A „docile” franciául engedelmeset, szófogadót jelent.

mint az a pasi, akiről úgy gondolták, „túl-szép-ahhoz-hogy-igaz-de-ahhoz-még-inkább-hogy-tanár-legyen”! Csakhogy ez a kibírhatatlan Wendy rögtön az elején bevetette magát, hogy mindent elrontson.

– *I'm your English teacher* – kezdte a fiatal tanár, és az osztály nőnemű tagjai máris közel álltak ahhoz, hogy elaléljanak ekkora vonzereő láttán.

Az elragadtatott csöndben, ami az egyébként teljesen banális bejelentést követte, egy, egyetlenegy tanuló nem volt képes beérni azal, hogy áhítattal hallgasson. Wendy (ki más?) elrikkantotta magát:

– *I spent one month in London last summer. I love England!*

Néhány padsorral odébb Maëlle az égneke emelte a tekintetét e bejelentés hallatán, amiért ellensége egy ragyogó mosolyban részesült a tanáruk részéről.

– *How interesting! London is a fantastic city indeed.*

Wolf tanár úr még mondott egy-két dolgot az angol fővárosról, Wendy pedig ütőkártyáit kijátszva arra használta ezt ki, hogy monopolizálja a figyelmét, felsorolva az összes műemléket, amit látott.

Maëlle, akit bosszantott ez a diskurzus, már-már azon a ponton volt, hogy közbeszól. Elvégre néhány évvel ezelőtt ő is látta a Tower-t, és az angoltudása semmiben nem maradt el Wendy-é mögött. De végül letett erről. Még csak az hiányozna, hogy ez a hárpia azt higgye, irigyli azt a figyelmet, amit az elbűvölő Wolf tanár úr az irányában tanúsít!

Mellette Farouk, aki bár mit sem sejtett padszomszédja háborgó gondolatairól, azt suttogetta:

– Szegénykém! Ha tudná, nem pedálozna ennyire.

– Ha mit tudna? – kérdezte meghökkenve Maëlle.

– Hogy egy szuperszép csaj a felesége – vigyorgott Farouk a bajsza alatt.

– Ezt meg honnan tudod?

– Tavaly tanította a bátyámat. Nagyon jó fej, de baromira odavan a feleségéért.

„Kár” – gondolta Maëlle, apró szurkálást érezve a szíve táján, majd megpróbált újra az órára figyelni.

Sajnos a délelőtt folytatása továbbra is keményen próbára tette az idegeit. Wendy kétségkívül nem adta elő minden tanárnál a magánzszámát, de gyűlöletes szokásához híven arra törekedett, hogy ügyesen megnyerje a tanárok jóindulatát.

– Micsoda seggnyaló! – dörmögte nemegyszer Maëlle a foga közt.

Ugyanakkor minden bosszankodása ellenére kénytelen volt elismerni, hogy ezen a téren Wendy az évek folyamán igazi profivá vált. Az intelligens és ravasz lány tökéletesen adagolta a megszólalásait, soha nem tengett túl, és mesterien alkalmazkodott minden egyes tanár személyiségéhez.

„Ellentétben velem!” – dühöngött magában Maëlle, és az ingerültségébe – akarva-akaratlanul – némi csodálat is vegyült. Elfinitorodott, amikor eszébe jutott, milyen gúnynevet akasztottak rá alsóban. Természetesen a Buldózer név nem volt éppen a szíve vágya, de azzal vigasztalta magát, hogy vele legalább tudják az emberek, hányadán állnak!

Az órák után Chiara és Maëlle meglepődtek, amikor Lilyt a gimnázium kapujánál nagy beszélgetésbe merülve találták egy magas, vörös hajú, gyönyörű lánnyal, akit még soha nem láttak korábban. Lily széles mosollyal fogadta őket.

– Sziasztok, lányok! Bemutatom nektek Mélisande-ot, egy osztályba járunk. Párizsból jött, nyáron költöztek ide.

– Szia! – köszönt Chiara, minden lelkesedés nélkül.

Ösztönösen idegenkedett azoktól a lányoktól, akik úgy festettek, mintha egy divatlapból léptek volna ki, és tizenöt évesen már tizennyolcnak látszottak.

Maëlle is alig leplezett ellenségességgel fürkészte az ismeretlent. Miután alaposan szemügyre vette, meglehetősen hűvösen ő is kibökte:

– Szia!

Aztán, mivel akarata ellenére eszébe jutottak az anyukája által belésulykolt udvariassági szabályok, foghegyről még odavetette:

– Remélem, jól telt az első napod! – Majd máris odafordult a barátnőihez: – Nos, akkor jöttök? Egy rakás mesélnivalóm van! Meghívlak benneteket egy palacsintára, hogy megünnepeljük a sulikezdedést!

– Szuper! – örvendezett Chiara. – Irtó éhes vagyok! Örület, mennyire meg lehet éhezni abban, ha nem csinál semmit az ember!

– Hát... – tétovázott Lily, Mélisande-ra pillantva.

De a vörös hajú lány lazán megelőzte:

– Oké, akkor sziasztok... És még egyszer kösz a jegyzeteket, Lily! Majd minden sietség nélkül megfordult, és elindult az utcán.

Lily felháborodva perdült a barátnői felé:

– Azért kicsivel kedvesebbek is lehettetek volna!

– Na ne, láttad, hogy ki van rittyentve? – torkollta le Maëlle. – Mintha egy divatbemutatóról érkezett volna. Aztán meg, nézd meg, hogy jár!

Maëlle fejét hátravetve, csípőjét erősen riszálva tett néhány lépést, a távolodó Mélisande-ot majmolva.

Chiarából kirobbant a nevetés, Lily viszont a homlokát ráncolta. Szemrehányó arckifejezése láttán Maëlle tovább erősködött:

– Ugyan, ne vágj már ilyen képet! Ez a lány egy két lábon járó lépes méz a fiúk számára! Lefogadom, bármire képes, hogy a hálójába kerítse őket... Tudod, mit mondok! Engem Wendy-re emlékeztet!

Ami Maëlle szájából a legdurvább sértés volt.

– És mi – vágott vissza enyhén remegő hangon Lily –, mi talán nem azért készülődtünk három órán keresztül az elpuskázott esténk előtt, hogy tetsszünk a fiúknak?

– Hát persze hogy nem! – felelte hevesen a barátnője. – Nekünk nem volt a homlokunkra írva, hogy: „Gyertek, szedjete fel, csak erre várunk!”. A cuccok, a smink, mind csak arra volt jó, hogy szórakozzunk egy kicsit! Meg aztán mi nem azzal töltjük az időnket, hogy a fiúkon járassuk az eszünket!

Lily erre nem tudott mit válaszolni, legalábbis semmi olyat, amit hangosan ki mert volna mondani. Hát persze hogy nem járatta az eszét folyton a *fiúkon!* Csak egy bizonyos *fiún...* Lily azon töprengett, vajon mit mondanának a barátnői, ha belelátnának a fejébe... Érezte, hogy a társalgás ilyenén fordulatától zavarba jön, és árulkodó pír borítja lángba az arcát. Félrefordította a fejét, azon fohászkodva, nehogy a barátnői észrevegyenek valamit. Szerencsére Chiara épp ezt a pillanatot választotta, hogy visszaterelje a beszélgetést a csinos, ámde vitatott jövevényre.

– Az kétségkívül igaz, hogy a te Mélisande-od rettentő sznobnak tűnik, látszik rajta, hogy nem a mi világunkból való. Láttad, hogy nézett ránk?

Lily kedvetlenül rázta meg a fejét.

– Jó, elismerem, hogy eléggé különbözik tőlünk, de azért adhatunk volna neki egy esélyt...

– Őszintén, Lily – hurrogta le Maëlle –, remekül megvagyunk mi így hárman, nem igazán látom, mit nyernénk azzal, ha a barát-nőnk lenne!

Ahogy ezt kimondta, valami rossz érzés árasztotta el, és hirtelen kellemetlen emlékek törtek fel benne. Mintha csak tegnap lett volna, olyan élénken emlékezett rá, amikor apja legutolsó áthelyezése miatt kilencévesen bekerült abba az új iskolába, aminek az udvara tele volt gesztenyefákkal és ismeretlen gyerekekkel. Akkor a szülei szentül megesküdtek rá, hogy iskolás évei alatt nem lesz több költözködés. Mivel Maëlle sosem aprózta a dolgokat, eltökélte, hogy ő lesz a legnépszerűbb lány az osztályban. Már egyébként is osztályelső volt, de még azzal is el akart kápráztatni mindenkit, hogy megnyeri az iskolák közötti őszi futóbajnokságot... Ezen esemény alkalmával érdemelte ki a Bulldózer gúnynevet, ami az alsó tagozat végéig rajta ragadt. Azt kénytelen elismerni, hogy a sportversenyeken nem volt mindig fair-play, és több vetélytársa járt pórul, mert félrelökte őket futás közben, annyira erős volt benne a győzni akarás. Az osztálytársai beleuntak ebbe, és elfordultak tőle. És ha Lily, aki már akkor elválaszthatatlan volt Chiarától, nem nyújtja felé könyörületesen a kezét, magára maradt volna az udvaron, s csak irigyen és boldogtalanul nézhette volna, hogyan játszanak a többiek.

Maëlle, mintha csak el akarná űzni ezeket a kínos emlékeket, megrázta a fejét, és tekintetét arra fordítva, amerre Mélisande elűnt, gyorsan elfojtotta magában a lelkifurdalást.

„Végtére is – bizonygatta magának –, nem lehet egy kilencéves kislányt összehasonlítani egy flancos libával!”

Aztán barátnőire nézett, és felkiáltott:

– Meddig szobrozunk még itt? Indulás!

Chiara nem kérette magát, Lily pedig azt vette észre, hogy Maëlle

a karjánál fogva már húzza is maga után. Szomorú volt Mélisande miatt, de akaratlanul is elmosolyodott, amikor néhány másodperccel később Maëlle diadalmasan elkurjantotta magát:

– Hé! Tudjátok, mit mondok? Lefogadom, hogy megesz benneteket a sárga irigység, ha elárulom, ki az osztályfőnököm!

5

Szeptember 1.,
kedd, 18 óra

AMIKOR BECSUKTA MAGA MÖGÖTT az aprócska lakás ajtaját, ahol apjával kettesben lakott, Chiara könnyűnek érezte a szívét. Prévost direktor úr kétségbevonhatatlanul igen bölcs férfiú, úgy döntött ugyanis, hogy két hónap vakáció után célszerűbb homeopátiás mennyiségben adagolni az újrakezdést a diákoknak. Következésképpen egy fél nap tanítást elegendőnek ítélt ahhoz, hogy a tanulóifjúság belekóstoljon az új tanévbe, mely döntés a három lányt is elragadtatással töltötte el.

„Tagadhatatlanul semmitől nem érzi magát az ember olyan remekül, mint egy barátnőkkel átrécselt délutántól!” – gondolta Chiara, miközben egy pohár tejet öntött magának.

Nekitámaszkodott a mosogatónak, és belekortyolt a tejbe. Felidézte magában a barátnői körében töltött délutáni pillanatokat, amelyek egy egykének, mint amilyen ő is, még értékesebbek.

Miután megették a palacsintájukat, a három barátnő elindult, hogy kószáljon egyet a környékbeli utcákon. Régi külvárosi iskolájukkal ellentétben a Balzac Gimnázium egy városközponthoz közeli,

boltokkal, éttermekkel és kávézókkal teli forgalmas negyedben volt, amit még nem igazán ismertek. Csatangolásuk közben bukkantak rá az Angyalok Kávézójára, amibe rögtön beleszerelmesedtek. Megtetszett nekik a régiségkereskedőknél összevadászott heterogén berendezés, a parányi terem mélyéből kiinduló csigalépcső, a helyiséget betöltő forrócsoki-illat.

Fürgén átlépték a küszöböt, és színlelt magabiztossággal letelepedtek az egyik fából készült asztalkához.

Először fordult elő velük, hogy egy ilyen helyre felnőttek nélkül üljenek be, és az új élet kezdetének mámorító érzése, ami már reggel a Balzac Gimnázium kapuján belépve is megdobogtatta a szívüket, most újra szétáradt bennük.

Maëlle három forró csokit rendelt a felszolgálónőtől, s miközben apró kortyokban szürcsölték, újra felelevenítették ennek a különleges első napnak az eseményeit.

Eleinte Lily kicsit még morcos volt, de amikor Chiara elkezdte Docile tanárnőt utánozni, amint szigorú tekintetét körbejártatja az osztályon, ő is elmosolyodott. Amikor pedig Maëlle előadta, milyen hatást gyakorolt a 2. D lányaira az eszméletlenül (sőt-majdhogynem-őrjítően) jóképű Wolf tanár úr, már mindhárman dőltek a nevetéstől a többi vendég megrökönyödött pillantásától kísérvé.

Chiara pohárral a kezében bement a nappaliba. Öt percig nézte a tévét, aztán megint kiment a konyhába egy csomag csokis kekszért, ide-oda nyomogatta a távirányítót, végül úgy döntött, kikapcsolja a készüléket. Ebben az időben rendszerint csak ostoba műsorok és még ostobább sorozatok mentek, melyekben a szereplők játéka –

hangulatától függően – hol ellenállhatatlan röhögést, hol halálos undort váltott ki belőle.

Amikor a tévé elhallgatott, Chiara néhány másodpercig tűnődve meredt maga elé, majd felpattant. Sajnálta, hogy Maëlle-nek és Lily-nek haza kellett mennie. Olyan szívesen megnyújtotta volna az együtt töltött pillanatokat! Sóhajtva kiöblítette a mosogatóban a poharát, majd bement a szobájába.

Szokásához híven végignyúlt az ágyán, és tekintete ide-oda kószált maga körül. Ma még kisebbnek és még unalmasabbnak látta a szobáját, mint valaha. Egy cseppet sem illett hozzá.

Egy keretbe foglalt, gyönyörű fényképeket leszámítva, amelyen ősei földjének, Szicíliának a tengere és napsütése invitált utazásra, a berendezés elkeserítően „jókislányos” volt. A bútorokat az apja választotta akkoriban, amikor Chiara még nem igazán tudta, mit is szeretne, illetve még lelkesen elfogadta apja minden javaslatát. Azóta megnőtt, megváltozott, a berendezés azonban ugyanaz maradt. Tekintete elidőzött egy kicsit az ajtóra függesztett nagy plakáton, ami a *Cid* bemutatóját hirdette a Comédie-Française-ben. Chiara mit meg nem adott volna érte, ha megnézhetné volna ezt a darabot Párizsban! Ha ott ülhetett volna a Richelieu Terem egyik vörös bársonnyal bevont zsöllyéjében! Ha hallhatta volna Corneille fejből ismert sorait! De sajnos az apja hallani sem akart róla, és a darabot levették a műsorról, mielőtt még a vágya valóra válhatott volna.

Tudta, hogy ebben az évben is türelmesnek kell lennie, el kell fojtania a lelkében lobogó tüzet. Pedig néhány hónappal ezelőtt azt hitte, megtalálta a módját, miként érhetné el a célját.

– Abbahagyom a gitárórákat – jelentette be ellentmondást nem tűrő hangon az apjának.

Azt remélte, ezzel valamiféle reakciót vált ki belőle, és végre alkalma nyílik rá, hogy előhozakodjon a szívének oly fontos témával. Azonban még mielőtt ideje lett volna előadni a kérését, az apja megfellebbezhetetlenül kijelentette, hogy a gimnáziummal amúgy is véget kellett volna vetni az effajta szórakozásnak. Szigorúan emlékeztette rá, milyen siralmas eredménnyel zárta a harmadik osztályt, és ezeregyedszer is felhívta a figyelmét, milyen fontos, hogy „tisztességes” szakmája legyen az embernek. Az ő felfogásában a „tisztességes” a „művész” szöges ellentéte volt. Hiába könyörgött, dühöngött, toporzékolt Chiara, apja megmakacsolta magát – mint mindig, amikor ez a téma felmerült –, és a legkisebb jelét sem mutatta, hogy hajlandó lenne engedni. Az a merev hajthatatlanság, amit apja ezen a téren tanúsított, az örületbe kergette Chiarát, de minél jobban dühbe gurult, apja annál inkább egy szenvtelen és rideg álarc mögé barikádozta el magát.

Ahogy ott feküdt az ágyán, Chiarán keserű bánat lett úrrá. Eszébe jutott, milyen odaadóan figyelmes volt az apja, amikor még egészen kicsi volt. A szeretete suta volt, néha terhesen túláradó, Chiara mégis visszasírta azt az időszakot. Amióta kamasz lett, egyre gyakoribbá váltak köztük a viták, a megjegyzések pedig egyre csípősebbek lettek, valahányszor Chiara nem bírta megállni és beszélt arról a vágyáról, hogy színjátszással szeretne foglalkozni. Így aztán idővel Chiara és az apja eltávolodott egymástól.

Olykor a lány azon tűnődött, ezek a hangulatváltozások nem anyjának a tizennégy évvel korábban bekövetkezett halálával állnak-e összefüggésben. Chiara még kisbaba volt, amikor édesanyja autóbalesetben életét veszttette, így semmi emléke nincs róla. Ellenértben az apjával. Valahányszor a férfi tekintete az előszobai komódon álló fényképre tévedt, szomorúság felhőzte az arcát. De lánya

legnagyobb sajnálatára, sosem mesélt róla. Láthatólag a seb még mindig nem hegedt be. És Chiara ezt meg is tudta érteni. Hogy is lehetne elfelejteni egy ilyen gyönyörű, ilyen életteli nőt? A fotón, ahogy súlyos szőke fürtjeit megemeli a szél és lelkesedéstől sugárzó, elképesztően türkizkék szemével néz a kamerába, halhatatlannak tűnik.

Chiara az apjára hasonlított. Tőle örökölte magas, kissé sovány termetét. Az ereiben csörgedező szicíliai vér hollófekete hajjal, éjszótét szemekkel és enyhén horgas orral ajándékozta meg. „Igazi tragikai külső” – mondogatta neki Lily, aminek ő örült is... Kivéve persze akkor, amikor elkapta apja pillantását, amint néma szemrehányással telve állapodik meg rajta. Semmi kétség: a férfi örülten szerelmes volt a feleségébe, és azt szerette volna, ha a lánya hozzá hasonlít.

Chiara hirtelen felült, majd talpra szökkent. Az óra fél hetet mutatott. Az apja mindjárt itthon lesz. Ideje hozzákezdenie a vacsorához.

A konyhában irigykedve gondolt Maëlle-re, akit, valahányszor hazaér, otthon vár az édesanyja. Azzal szemben, amit időnként a barátai gondoltak, nem zavarta, hogy főznie kell (már ha egyáltalán főzésnek lehet nevezni azt, hogy a forró vízbe beledob valami tésztát, aztán ha kész, leönti egy üveg bolognai mártással). Viszont anyyira szerette volna, ha lenne valaki, akivel beszélgethetne, főként az olyan napokon, mint a mai!

Chiara dühösen ellenállt a szemébe toلولó könnyeknek, és úgy döntött, rántottát fog készíteni – a specialitását. Amikor megcsörrent a telefon, azonnal ugrott, hogy felvegye.

– Halló?

– Szervusz, kiscicám!

– Nagyi! Ha tudnád, mennyire örülök, hogy hallom a hangod!

– Akkor meséld el gyorsan, hogy telt az első napod... Egész álló nap rád gondoltam. Már kétszer hívtalak, de senki sem vette fel. Nagypád csúfolódott is velem: „Mi lesz, amikor majd érettségizik!”. De én nem hagytam magam...

Nagymamája meleg hangjára Chiara arca mosolyra derült, s miközben elmesélte neki a napját, emlékezetébe toltak gyermekkorra képei.

Amikor apja özvegyen egyedül maradt Chiarával, teljesen kicsúszott a lába alól a talaj. Hagyományos szicíliai neveltetése nem készítette fel arra, hogy egy ilyen kicsi gyerekkel foglalkozni tudjon, egyetlen jó megoldásnak az tűnt, ha elküldi a kicsit anyai nagyszüleihez. Így aztán Chiara hatéves koráig a mandulafenyők és olajfák árnyékában cseperedett. Nagypapi és nagymami egyszerű, melegszívű emberek, akik agyonkényeztették: Chiara úgy emlékszik vissza erre az időszakra, mint élete legboldogabb szakaszára.

Chiara egyre jobban felélénkült, ahogy a nagyanyjával beszélgetett, és sorra beszámolt neki mindarról, ami ezen az első tanítási napon történt.

Amikor letette a kagylót, újra jókedvű volt. Teli tüdőből harsogva Lily Allen „The Fear”-jét visszament egyszerű kis fehér konyhájukba.

Mintha még a tojások is lelkesebben várták volna, hogy feltörje őket.

6

Szeptember 24., kedd,
10 óra 15 perc

REGGEL SEMMI NEM ÚGY ALAKULT, ahogy kellett volna. Lily nehezen ébredt mély álmából, majd tapogatózva lenyomta a vekkert, és a másik oldalára fordult, hogy még néhány perc szendergést engedélyezzen magának. Végtére is, amióta megkezdődött a tanév, mindig hatalmas lendülettel vágott neki a napnak, még a buszmegállóba is a kelleténél korábban szokott kiérni. Ez az örült tempó azonban, ami annyira ellentétben állt a természetével, egyre nyomasztóbban nehezedett rá.

– Csak öt percet, nem többet – gondolta, és gyönyörűséggel hanyatlott vissza az álomtündér karjaiba.

Mire feleszmélt, az öt perc hajmeresztő sebességgel megsokszorozódott, s Lily majd leesett az ágyról, amikor meglátta, mennyi az idő.

Visítva rohant ki a fürdőszobába, és a zárt ajtó láttán megállt benne az ütő.

Mivel hiába rángatta a kilincset, elbődült:

– Hugo, azonnal nyisd ki! Irtóra késésben vagyok!

Az öccse még arra sem méltatta, hogy válaszoljon neki, csupán egy gúnyos kacajt eresztett meg. S miközben Lily a legvadabb átkokat szórva a tenyerével csapkodta az ajtót, az öcskös azt kezdte dudorászni a „Mindenkinek a maga útja, mindenkinek a maga élete” dallamára, hogy „Mindenkinek a maga sora, mindenkinek a maga fürdőszobája”.

Rádöbbenven, hogy az öccse egyhamar nem fogja beengedni, Lily sarkon fordult, és kikönyörögte az anyukájától, hadd használhassa az ő fürdőjét. Ez utóbbi – látva, hogy leánygyermek a hisztéria határán áll – megadta rá az engedélyt, holott normál körülmények között tilos volt oda a belépés minden olyan személynek, aki képtelen rendesen felakasztani a törülközőket és a mosdókesztyűket.

Egy szuperszonikus gyorsassággal lezavart tusolás után Lily heves csípőtekergetés közepette belepréselte magát a farmerjába, és elvágta magát, hogy még az utolsó pillanatban elcsípje a buszt.

Amikor lezútyant Chiara mellé az ülésre, azt mondta magában, hogy egy nap, ami így kezdődik, csak még pocscákból folytatódhat, de csacska barátnője úgy elterelte a gondolatait, hogy aztán meg is feledkezett erről.

Paillet tanárnő enyhén altató hatású óráján borult fel újra minden, mégpedig a lehető legváratlanabb módon... Ha valaki korábban azt mondja Lily-nek, hogy egy földrajzórán el lehet halálozni, kapásból kiröhögte volna, mondván, hogy túl élénk a fantáziája. Tesiórán még hagyján, ott mindig adódhat baleset, főként, ha a tananyagban a falmászás van soron. Esetleg még kémia is, ha figyelmen kívül hagyjuk a tanár biztonsági utasításait, és véletlenül TNT-t sikerül előállítanunk. De hogy föcin... Amikor a diákok jól nevelten ücsörögnek a székükön...

Az lehetetlen!

Ma viszont Lily kénytelen volt ráébredni, hogy ez igenis lehetséges. Igen, így igaz: néhány másodpercig azt érezte, mindjárt meghal...

...a szégyentől.

Holott semmi nem volt a levegőben, ami a közelgő katasztrófára utalt volna. Paillet tanárnő, a történelem és a földrajz eme kerekded tudora, akit a gyerekek állandó jó kedélye miatt kedveltek, egy teljesen ártalmatlan, derék asszonyságnak tűnt. Az elkövetkező percek azonban ennek az ellenkezőjét bizonyították.

Miért épp Lily-t szólította fel ezen az órán, amikor bárki mást is felszólíthatott volna?

Erre senki nem tudna választ adni, maga a tanárnő sem. A kérdés – „Kijönne, és megmutatná a világtérképen az OPEC³-tagállamokat?” – teljesen banális volt, és elvileg semmilyen nehézséget nem kellett volna okoznia egy olyan jó tanulónak, amilyen Lily, aki a készülő drámáról mit sem sejtve fel is állt, amikor Mélisande hirtelen megragadta a karját, és visszanyomta a helyére. Mielőtt még tiltakozásra nyithatta volna a száját, szomszédja a foga között szűrve odasúgta:

– A slicced!

Majd figyelemelterelő hadműveletként hangosan feltette az első kérdést, ami eszébe jutott:

– Azokra gondol a tanárnő, amelyek az Európai Unió tagjai?

Paillet tanárnő néhány másodpercig elhülve meredt Mélisande-ra: komolyan beszél, vagy a bolondját járhatja vele? A lány angyali ártatlanságú arca láttán azonban nem rejtette véka alá méltatlankodását.

---

³ Kőolaj-exportáló Országok Nemzetközi Szervezete. Az OPEC betűszó az angol elnevezés (Organization of the Petroleum Exporting Countries) rövidítése.

Teljességgel érthetetlennek tűnt számára, hogy juthatott el másodízig az, aki ilyen számárságokat hord össze.

Míg az osztály egy része vihogott, Mélisande-nak egyetlen arcizma sem rezdült, és ellenkezés nélkül fogadta, hogy a következő órára teljes egészében át kell néznie a földrajzkönyv 14. fejezetét.

Ez a kis intermezzo mindössze néhány percig tartott, de a paprikavörös Lily-nek alkalmat adott arra, hogy villámgyorsan felrántsza a cipzárját. Szerencsére minden szem Mélisande-ra szegeződött, így senki nem vett észre semmit.

Amikor Paillet tanárnő végül kihívta a táblához, odafordult Mélisande-hoz, és némán azt artikulálta: „köszönöm”. A szeme pedig azt üzenete, padszomszédja ezzel a tetteivel örök hála kötelezte.

Építészeti szempontból a Balzac Gimnázium ebédlője tökéletes példája annak, milyen rettenetes hibrid építményeket lehet alkotni. Magas, faburkolatú mennyezetével, udvarra nyíló számos, ámde szűk ablakával volt benne valami kolostori jelleg, amit akár még bájosnak is lehetett volna nevezni. A padlót azonban rideg fehér csempével burkolták, amivel még egy kórház sem mertek volna elcsúfítani, fölötte halványzöld farostlemez asztalok és székek alkottak végtelenül lehangoló együttest.

Amikor Lily belépett az ebédlőbe, Maëlle és Chiara már ott ültek az egyik asztalnál, és széles mozdulatokkal integettek neki. Karjuk azonban megállt a levegőben, amikor észrevették, hogy barátnőjük megint azzal az idegesítő Mélisande-dal van. Nem tudták, mitévők

legyenek. Ekkor azonban azt látták, hogy a két újonnan érkezett megtorpan, és élénk beszélgetésbe kezd. Szemlátomást nem értettek egyet.

Végül Lily rászánta magát, hogy odamenjen hozzájuk, immár egyedül.

– Mi van? – szögezte neki a kérdést szemöldökét felvonva Maëlle.

– Miss Világközepe kellemetlenkedett?

És anélkül, hogy alkalmat adott volna a barátnőjének, hogy válaszolhasson, már folytatta is:

– Megyek, és mondok neki pár keresetlen szót, értésére adom, hogy nem ajánlatos eljátszania a menőcsajszi-magánszámát a barátnőimmal...

– Hagyd már abba, Maëlle, és ülj le! – vágott a szavába Lily, és letette az asztalra a tálcáját. – Fogalmad sincs, miről van szó!

Maëlle, aki már félig felemelkedett ültéből, megállt, majd lassan visszaereszkedett a székére, de értetlensége jeléül továbbra is felvonva tartotta az egyik szemöldökét.

– Innen nézve valóban úgy tűnt, mintha nem egyeznétek valamiben – szólalt meg Chiara, és egy sült krumplit szúrt fel a villájára. Aztán barátnője tálcájára pillantva felkiáltott: – Hé! Mi van? Beteg vagy? Üres a tálcád!

– Dehogyan! – ellenkezett Lily.

– Ugyan már! Egy saláta meg egy joghurt! Ez nem nevezhető ebédnek! Éhen fogsz veszni délután!

– Még hogy én? Soha nem vagyok éhes... Egyébként pedig, ha elmesélem nektek, mi történt velem délelőtt, ti is be fogjátok látni, hogy tennem kell valamit, hogy megszabaduljak ettől a hájtól, itt ni! – bökött undorral a hasára.

– Tudtam! – csapott ökölrel az asztalra Maëlle. – Ez a kóró, ez mondta neked, hogy kövér vagy! Megyek és...

– Hagyd abba! – szakította félbe ismét Lily, majd egy bosszús sóhaj után így folytatta: – Nem tudsz semmit! Hagyd, hogy elmagyarázzam!

És néhány szóban elmesélte a délelőtti kínos kalandot.

– Így aztán muszáj, hogy a barátnője legyenek... – tette hozzá csipetnyi kihívással a hangjában. – Amúgy épp emiatt vitatkoztunk, amikor bejöttünk: én azt akartam, hogy velünk ebédeljen... Most őszintén: nem valami vidám egyedül enni! – Lily szánakozva megcsóválta fürtös fejét, majd vállat vont. – De ő nem volt hajlandó... Érzitek, hogy nem kedvelitek.

Chiara, akit egy cseppet sem rendített meg a barátnője hangjában bujkáló szemrehányás, könnyedén felnevetett:

– Ezek szerint vannak jó tulajdonságai is!

Majd fejével a terem egyik sarka felé intve hozzátette:

– Ami pedig az egyedüllétet illeti, azt hiszem, már nem kell aggodnod...

A jelzett irányba tekintve Lily látta, hogy Adrien Mélisande-dal szemben ült le. A lánynak csak a háta látszott, de merev tartásából arra következtetett, hogy ez a társaság egyáltalán nincs ínyére. Épp arra készült, hogy ezt a véleményét megossza a barátnőjével, amikor a helyzet újabb fordulatot vett.

– A francba! – suttogta. – Még ez a nyavalyás Wendy is beleüti az orrát!

Ez már Maëlle-t is módfelett érdekelte, gyorsan hátrafordult. Örökös ellensége, sunyin kihasználva, hogy Adrien lovagiasan felállt és elment megtölteni a vizeskancsót, elindult Mélisande felé.

– Ujj! Melegszik a helyzet! – mormogta. – Elég jól ismerem Wendy-t ahhoz, hogy tudjam, nem fogja annyiban hagyni, hogy egy másik csaj édes kettesben ebédeljen Adriennel.

Mélisande, aki csak most érkezett közéjük, nyilvánvalóan nem sejtette azt, ami a hajdani Jacques Prévert-esek számára köztudomású volt: Adrient, jóllehet ő maga ebbe távolról sem egyezett bele, Wendy a saját zsákmányának tekintette.

A szóban forgó teremtés, aki alacsony termetét ellensúlyozandó mindig magas sarkakon billegett, vonagló járásával odasettenkedett Mélisande-hoz. Jóllehet Wendy kissé sovány volt, azért elég csinos is, és sokakat ejtett csapdába nyájas mosolya, amit gombnyomásra tudott prezentálni, nem vették észre, hogy negédessége milyen éles ellentétben áll hidegen villogó kék szemével. Miután egy gyors pillantással felmérte, hogy Adrien még mindig a falikútnál szöszmötöl, megszólította Mélisande-ot. A vörös hajú lány meglepve kapta felé a fejét, gögösen végigmérte, s nem szólt egy szót sem. Wendy arca jól láthatóan megfeszült, jelezve, hogy nehezen tűri, ha így bánnak vele.

Mintha csak színházban lennének, a három barátnő akaratlanul is megigézve bámulta a jelenetet. Nem hallhatták, miről beszélnek, de a feszültség még ilyen távolságból is szinte tapintható volt.

– Őszintén szólva, kezdem szinte sajnálni a topmodelledet. Wendy egy falásra bekapja.

Ám ellentétben azzal, amitől tartottak, a három lány nem hallott felcsattanó hangokat. Egyszer csak azt látták, hogy Wendy ajka mézesmázos mosolyra húzódik, és odahajol Mélisande-hoz, aki ösztönösen hátrahőköl, és elsápadva hallgatja, amit Wendy mond neki.

Wendy szemlátomást elégedett volt szavai hatásával, és nem is időzött tovább az asztalnál. Ahogy meglátta a közeledő Adrient, ugyanolyan nyugodtan elsétált, ahogy érkezett.

Lily megborzongott, és oda akart menni Mélisande-hoz, aki láthatóan le volt taglózva. Maëlle azonban visszahúzta.

– Ne avatkozz bele! Nem tartozol egy súlycsoportba Wendy-vel.

Majd egy utolsó pillantást vetve Mélisande irányába, hozzátette:

– Egyébként is ott van már vele Adrien. Nincs szüksége rád.